

Kindla sõnapidaja mees.

Sellel ajal, kui Moorlased Spaania maalt veel väljaetud ei olnud, tappis üks Spaania maa mõisnik ühe noore Moorlase ära, kellega ta nii tulisse oli läinud, et mõlemad väestaatiku sõariistad välja tömmasiwad. — Spaanlane pidi ära põgenema; fest tapetud Moorlase seltsimehed ajasivad teda taga, et temale seda kätte tasuda. Tema sai veel ilma nägemata üle ühe aia müiri hüpata. Aga et temale sellel silmopilgul just aia peremees vastu tulsi, jutustas ta sellele oma õnnestust ja palus kaitsemist. Ilma sõna rääkimata võttis Moorlane puu küllest ühe õuna, murdis pooleks ja andis teise poolte põgenejalle, üteldes: „Kui sa selle ära sõdd, siis oled sa minu külaline ja võid julge olla, et ma sind oma kaitsemise alla võtan.”

Sellel samal öösel, mõni tund hiljem, sai seefama aiaperemees teada, et tapetud noormees tema poeg olnud. Iisa süda oli küll

walu sees, aga siiski oma töötuse peale mõtledes, waigistas ta ennast ja läks mõrtsuka juurde, üteldes: „See noor mees, keda sina ära oled tapnud, on minu poeg, minu ainus suguröösa kännu oks ja minu kõige kallimvara olnud.” Kui ma kättemaksmise healt, — mis usu järele, — kuulda võtaksin, siis piaksid sina minu käe läbi surema; aga ma olen sulle kaitsemist töötanud, seepärast annan sinule seda nduu, et sa sedamaid siit ärasõgened, enne kui keegi minu omaksetest näeks. Ma olen sinule ka ühe hobuse värava ette valmis pannud. Põgene nüid ruttu ja anna Jumalale tänu, kes minu vihameelt on wäigistanud, et ma oma töötust olen pidada võinud! Nüid rutta!”

Üksteistkümnnes kass.

Võib olla, et see ehk 7. Moosese raamatust seisab, mida mõned ütlewad olnud olewat! — Minu silme ette ei ole küll seda